

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 919/2016-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Jindřichom Stoszkom, Černyševského 26, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 112/2006 a jeho rozsudkom sp. zn. 4 T 112/2006 zo 6. septembra 2012, postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 139/2012 a jeho rozsudkom sp. zn. 4 To 139/2012 z 13. júna 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 25/2014 a jeho uznesením sp. zn. 3 Tdo 25/2014 z 22. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie veci spravodlivo a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“), Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v bližšie neoznačených konaniach. Dňa 26. novembra 2015 sťažovateľ doplnil sťažnosť doručenú ústavnému súdu 17. septembra 2015 predovšetkým vo vzťahu k petitu, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 112/2006 (ďalej len „konanie okresného súdu“) a jeho rozsudkom sp. zn. 4 T 112/2006 zo 6. septembra 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 139/2012 (ďalej len „konanie krajského súdu“) a jeho rozsudkom sp. zn. 4 To 139/2012 z 13. júna 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 25/2014 (ďalej len „konanie najvyššieho súdu“) a jeho uznesením sp. zn. 3 Tdo 25/2014 z 22. apríla 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného zo spáchania v bode 1 rozsudku trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 4 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení zákona č. 100/1996 Z. z. a v bode 2 a 3 rozsudku pokračovacieho trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení zákona č. 183/1999 Z. z. a bol mu uložený

úhrnný trest odňatia slobody v trvaní šesť rokov so zaradením do II. nápravnovúchovnej skupiny.

Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, v ktorom predovšetkým namietal, že okresný súd sa nevysporiadal s právnou a vecnou argumentáciou obhajoby komentovanou odbornou literatúrou o vylúčení právnej kvalifikácie skutku ako trestného činu sprenevery, poukázal na svojvoľnosť v hodnotení dôkazov okresným súdom s dôrazom na to, že vo vzťahu k skutku v bode 1 rozsudku okresného súdu nebol zo strany obžaloby predložený jediný písomný dôkaz v neprospech sťažovateľa, okresný súd sa opieral o výpovede nedôveryhodných svedkov, ktorí by v prípade uvedenia pravdivých skutočností boli pravdepodobne vystavení trestnému stíhaniu pre spáchanie trestného činu úverového podvodu, výpovede hlavných svedkov – štatutárnych zástupcov tzv. poškodenej strany, potvrdzujúce tvrdenia obhajoby okresný súd nebral do úvahy a písomné dôkazy obhajoby ignoroval alebo bez akéhokoľvek akceptovateľného a racionálneho základu hodnotil tak, že pri žiadnej nožnej interpretácii nemohli vyplynúť prijaté skutkové základy. V konaní podľa sťažovateľa neexistovala účtovná škoda u tzv. poškodeného subjektu – spoločnosti [REDACTED]. Poukázal aj na to, aby *„záležitosť sťažovateľa bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom vzhľadom na skutočnosť, že od tzv. spáchania skutku po vyhlásenie rozsudku prvostupňovým súdom uplynulo viac ako 16 rokov a trestné stíhanie bolo voči sťažovateľovi vedené 13 rokov“*. Vo vzťahu k skutkom v bode 2 a 3 rozsudku okresného súdu v odvolaní poukázal na *«znalecký posudok, ktorý bol vypracovaný na pokyn prokuratúry súdnou znalkyňou z oboru ekonomiky. Prokuratúra v rozpore so zákonom o účtovníctve tento znalecký posudok neuznala a účelovo dala vypracovať dodatok pôvodného znaleckého posudku, ktorý sa už nezaoberal vlastníctvom finančných prostriedkov, ale len konštatovaním, že v pokladni a na účtoch sledovaných spoločností sa nachádzali finančné prostriedky. Tento „Dodatok“ bol jednoznačne účelový, čo potvrdila aj súdna znalkyňa, keď sa na pojednávaní viackrát prokurátora spýtala, či sa má vyjadriť k prvému alebo druhému znaleckému posudku...»*. Poukázal aj na to, že žiadal o vypracovanie nového znaleckého posudku, čo bolo okresným súdom zamietnuté. Namietal, že rozsudok okresného súdu

je v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku, je nepreskúmateľný a absolútne nepresvedčivý, a zároveň poukazoval aj na arbitrárnosť postupu okresného súdu.

Krajský súd na podklade podaného odvolania napadnutým rozsudkom zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a sťažovateľa uznal za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 v znení zákona č. 485/2001 Z. z. (ďalej aj „Trestný zákon“) a z pokračovacieho trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov so zaradením do I. nápravno výchovnej skupiny. Sťažovateľ uvádza, že krajský súd odôvodnil zníženie jeho trestu aplikáciou § 40 Trestného zákona.

Sťažovateľ namieta, že krajský súd rozhodol rozsudkom v jeho neprospech zmenou právnej kvalifikácie trestného činu *„bez vykonania doplnenia dôkazov, bez možnosti poskytnutia minimálneho, zákonom stanoveného času potrebného na prípravu obhajoby, bez možnosti samotnej obhajoby a v rozpore s ustanovením § 322 ods. 3 Trestného poriadku pri absencii odvolania prokurátora“*.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie najskôr len z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a k) Trestného poriadku, v ktorom poukazoval na *„prelomenie totožnosti skutku, pretože trestný čin sprenevery a podvodu sú rozdielne skutkové podstaty majúce odlišné skutkové znaky*.

Vyššie uvedená argumentácia má prirodzene dopad aj na skutkové zistenia a dôkaznú situáciu. Sprenevera aj podvod sú síce povahovo majetkové delikty ale sú postavené na odlišnom základe skutkovej podstaty. U sprenevery sa na rozdiel od podvodu nemusí skúmať a preukazovať tzv. podvodný úmysel. Ten podľa právnej teórie a praxe musí byť prítomný najneskôr v čase, kedy sa páchatel' obohacuje a táto podmienka nebola v tomto konkrétnom prípade splnená; [REDAKOVANÉ] /resp. spoločnosť [REDAKOVANÉ] použil peniaze zaplatené na kúpnu cenu až po podpísaní dodatku ku kúpnej zmluve, ktorý mu to umožňoval, po predchádzajúcom rokovaní o zhodnocovaní prostriedkov so zástupcami [REDAKOVANÉ] Uvedený stav nepreukazuje podvodný úmysel

dovolateľa uviesť management [REDACTED] do omylu a tak sa obohatiť. [REDACTED] nemohol byť uvedený do omylu, pretože vedel o použití peňažných prostriedkov na zhodnotenie pred ich reálnym investovaním, čo vyústilo do podpísania dodatku. Naopak z dokazovania vyplýva práve logika jeho verzie priebehu skutku, že dovolateľ vykonal opatrenia na nákup hnojív a na základe rozhodovania managementu [REDACTED] došlo k príprave a realizácii náhradného opatrenia na zhodnotenie prostriedkov.“. Sťažovateľ namietal, že krajský súd „prelomil“ § 278 ods. 1, 2 a 3 Trestného poriadku, mal postupovať primerane podľa § 284 ods. 2 Trestného poriadku, teda upozorniť ho na túto možnosť skôr, ako vyhlási dokazovanie za skončené, a opäť mu poskytnúť lehotu na prípravu, ak o to sťažovateľ, prípadne jeho obhajca požiada, a na ten účel odročiť pojednávanie najmenej o päť pracovných dní. Poukazoval aj na porušenie zásady zákazu *reformatio in peius* zmenou právnej kvalifikácie, „prelomenie“ § 322 ods. 3 a 4 Trestného poriadku tým, že krajský súd rozhodol v jeho neprospech aj napriek tomu, že sa prokurátor neodvolal v jeho neprospech. Tiež poukazoval na to, že okresný súd „prelomil“ aj ďalšie ustanovenia Trestného poriadku [§ 2 ods. 7 a 10, § 9 ods. 1 písm. g), § 40, § 278 ods. 1, resp. § 322 ods. 3 a § 252 ods. 2 písm. b) per analógiám] a § 16 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ v dovolaní poukázal aj na to, že krajský súd pochybil, keď ho za skutok spáchaný v čase od októbra 1997 do apríla 1999 uznal za vinného „podľa zákona č. 485/2001 Z. z.“, a tiež keď ho uznal za vinného podľa „§ 250 ods. 1, 5 Trestného zákona v znení zákona č. 485/2001 a nie podľa ust § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona v znení zákona č. 100/1996 Z. z.“. Zároveň namietal, že boli porušené „pri rozhodovaní oboch súdov jeho základné ľudské práva – právo na spravodlivý proces dĺžkou súdneho konania a základné diferenciačné kritériá pri posudzovaní primeranosti lehoty súdneho konania, vychádzajúcich z dvoch druhov súdnych konaní, ktoré sú predmetom práva na súdnu ochranu v zmysle článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru“.

Dňa 27. novembra 2013 sťažovateľ svoje dovolanie doplnil, pričom ako dovolacie dôvody už uvádzal § 371 ods. 1 písm. c), i) a k) Trestného poriadku. Namietal, že vo veci konajúce súdy ignorovali, že v danom prípade šlo o obchodnoprávny vzťah, pričom

poukázal aj na príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, kúpnu zmluvu a jej dodatok, ktorý vo veci konajúce súdy podľa neho nezohľadnili.

Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol z dôvodu, že nie sú naplnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), i) a k) Trestného poriadku. Podľa sťažovateľa došlo postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že „... zhruba týždeň pred plánovaným verejným zasadnutím na webovej stránke NS na internete v pláne práce trestnoprávneho kolégia uvedené verejné zasadnutie vyznačilo za zrušené. Právnomu zástupcovi bolo dňa 13.4. telefonicky oznámené, že sa ruší formu zasadnutia z verejného na neverejné

Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí dospel k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c /, písm. i/, písm. k/ Trestného poriadku...“. Podľa názoru sťažovateľa je postup vo veci konajúcich súdov v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti a hraničí s arbitrárnosťou napadnutých rozhodnutí, ktorá spočíva v svojevôli. Tým, že najvyšší súd nesprávne interpretoval § 371 ods. 1 písm. c), i) a k) Trestného poriadku, odoprel mu poskytnúť právnu ochranu. Sťažovateľ nesúhlasí ani so spôsobom, akým sa najvyšší súd vysporiadal s jeho námietkou týkajúcou sa zachovania totožnosti skutku. Zastáva názor, že namietané dovolacie dôvody boli naplnené a najvyšší súd mal o jeho dovolaní konať a rozhodovať na verejnom zasadnutí, nie na neverejnom a zároveň mal svoje rozhodnutie riadne odôvodniť.

K porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru teda došlo

- rozsudkom okresného súdu z dôvodu, že podľa sťažovateľa je arbitrárny. Okresný súd vykonal hodnotenie dôkazov bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery;

- rozsudkom krajského súdu z dôvodu, že krajský súd zmenil právnu kvalifikáciu skutku v neprospech sťažovateľa bez odvolania prokurátora, teda porušil zásadu zákazu *reformatio in peius*;

- *uznesením najvyššieho súdu z dôvodu, že pri formulovaní svojich záverov vo vzťahu k dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c), i) a k) Trestného poriadku postupoval*

zjavne formalisticky. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd uplatnil vo veci reštriktívny výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku týkajúcich sa dôvodov dovolania a ich použiteľnosti, a nenaplnil tak svoju ústavnú povinnosť poskytnúť sťažovateľovi požadovanú súdnu ochranu. Namietané dovolacie dôvody boli podľa neho naplnené a najvyšší súd mal o jeho dovolaní konať a rozhodovať na verejnom zasadnutí, nie na neverejnom a zároveň mal svoje rozhodnutie riadne odôvodniť.

Podľa sťažovateľa rozsudkom krajského súdu tiež došlo aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. a) a b) dohovoru, pretože krajský súd neumožnil sťažovateľovi, zastúpenému obhajcom, vyjadriť sa k zmene právnej kvalifikácie skutkov a neposkytol mu ani čas na prípravu obhajoby. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje aj na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky (I. ÚS 639/03, IV. ÚS 182/04, IV. ÚS 826/07, pozn.).

V závere svojej sťažnosti sťažovateľ uvádza, že „*skutok v bode 1. sa stal v roku 1996 /teda pred 17 rokmi /a skutky v bodoch 2, 3 v roku 2002 / teda pred 11 rokmi/. Obvinený nikdy nemaril trestné konanie a orgánom činným v trestnom konaní poskytoval potrebnú súčinnosť“*. Následne poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) zaoberajúcu sa posudzovaním primeranosti lehoty súdneho konania a v nadväznosti na to uviedol, že sa z dôvodu prietáhov v konaní domáhal zastavenia trestného konania, no okresný súd jeho námietky ignoroval. Uvedené sa podľa sťažovateľa snažil napraviť krajský súd, no neadekvátnym spôsobom. Zastáva názor, že okresný súd, prípadne krajský súd mal konanie zastaviť podľa § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, prípadne keď už krajský súd uznal, že v konaní došlo k prietahom, o čom svedčí aplikácia § 40 Trestného zákona, mal mu uložiť trest podmienený. Podľa jeho názoru „*uloženie nepodmienečného trestu páchatelovi po 17 rokoch od spáchania skutku je podľa názoru sťažovateľa jednoznačným prelomením práva na spravodlivý proces, ak prietahy v konaní nezavinil a naopak poskytoval orgánom činným v trestnom konaní po celý čas potrebnú súčinnosť“*. Pre porovnanie poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 14/2009 z 18. marca 2010. Ide o prípad „*odôvodňujúci aplikáciu spomínaného ustanovenia § 40 Tr. por. ovšem výrazne priaznivejšie pre páchatel'a, ktorý svojim konaním*

spôsobil škodu preyšujúcu 60 mil. Sk pokračujúcim deliktom opakovanými útokmi z roku 1998, pričom mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody na 4 roky – po 12 rokoch od spáchania skutku. Sťažovateľovi je kladená za vinu cca polovina tejto škody a po 17 rokoch od spáchania skutku je mu uložený trest odňatia slobody na 3 roky. Nesúlad postihu v uvedených prípadoch je zjavný a neobvyklý. Sťažovateľovi bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky krátko pred uplynutím premlčacej doby za tento delikt. Treba zvýrazniť aj fakt, že súdy vôbec neprihliadali k osobným pomerom sťažovateľa, že má dve nezaopatrené deti a nezamestnanú manželku. Takisto neprihliadli k faktu, že uvedené finančné prostriedky skončili v rukách českou justíciou právoplatne odsúdeného podvodníka [REDACTED]

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 17. septembra 2015 navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález: „1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci spravodlivo a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 38 ods. 2 Listiny základných ľudských práv a slobôd a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom a rozhodnutím Okresného sudu Levice, Krajského súdu v Nitre a Najvyššieho súdu SR porušené bolo.

2. Zrušuje sa rozsudok Krajského súdu v Nitre 4 To 139/2012 z 16. 5. 2013 a Uznesenie Najvyššieho súdu SR 3 Tdo 25/2014 zo dňa 22. 4. 2015 a vec sa vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Krajský súd Nitra ja povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 355,72 € (za dva úkony právnej pomoci a paušál vrátane DPH) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jindřicha Stoszka, Advokátska kancelária, Černyševského 26,850 05 Bratislava 55.“

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu 26. novembra 2015 sťažovateľ opravil petit svojej predchádzajúcej sťažnosti v nasledovnom znení:

„1. Základné právo [REDACTED] zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, a čl. 6 ods. 1 a 3 Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé a verejné prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom Uznesením Najvyššieho súdu SR, zo dňa 22. Apríla 2015, sp. zn. 34 Tdo 25/2014 (správne má byť

sp. zn. 3 Tdo 25/2014, pozn.), *Rozsudkom Krajského súdu KS Nitra 4 To 139/2012 zo dňa 16.5.2012* (správne má byť z 13. júna 2013, pozn.) a *Rozsudkom Okresného sudu Levice sp.zn. 4 T 112/2006 zo dňa 6. 9. 2012 porušené bolo.*

2. *Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 34 Tdo 25/2014* (správne má byť sp. zn. 3 Tdo 25/2014, pozn.) z 22. apríla 2015 porušené bolo.

3. *Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci spravodlivo a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 38 ods. 2 Listiny základných ľudských práv a slobôd a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom a rozhodnutím Okresného sudu Levice, Krajského súdu v Nitre a Najvyššieho súdu SR porušené bolo.*

4. *Uznesenie Najvyššieho súdu SR, zo dňa 22. Apríla 2015, sp. zn. 34 Tdo 25/2014* (správne má byť sp. zn. 3 Tdo 25/2014, pozn.) a *rozsudok Krajského súdu KS Nitra 4 To 139/2012 zo dňa 16. 5. 2012* (správne má byť z 13. júna 2013, pozn.) sa zrušuje a vec vracia na nové konanie a rozhodnutie

5. *Nariaďuje Okresnému súdu Levice aby dočasne odložil výkon trestu až do rozhodnutia vo veci sťažovateľa*

6. *Krajský súd Nitra je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 355,72 € (za dva úkony právnej pomoci a paušál vrátane DPH) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jindřicha Stoszka, Advokátska kancelária, Černyševského 26,850 05 Bratislava 55.“*

Ústavný súd pri posudzovaní opodstatnenosti sťažnosti vychádzal zo sťažovateľom takto opraveného petitu jeho sťažnosti.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom predbežného prerokovania bolo sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie a obhajobu podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru rozsudkom okresného súdu, rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu, ako aj porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu v označených konaniach týchto súdov a ich rozhodnutiami.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných priet'ahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

- b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;
- c) obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá dostatok prostriedkov na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

Vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, a preto prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

Obdobne podľa judikatúry ústavného súdu nie je zásadná odlišnosť ani medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny a právom na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 95/06, II. ÚS 492/2011).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru rozsudkom okresného súdu

Ústavný súd vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07, tiež II. ÚS 602/2015). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Keďže proti napadnutému rozsudku okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok – odvolanie, právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu k okresnému súdu mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Sťažovateľ právo podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu využil a krajský súd o ňom riadne rozhodol.

Ústavný súd preto nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti, ktorá smeruje proti uzneseniu okresného súdu, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru rozsudkom krajského súdu

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru rozsudkom krajského súdu. Napriek tomu, že sťažovateľ v petite sťažnosti nešpecifikuje, ktoré z práv v rámci čl. 6 ods. 3 dohovoru namieta, z obsahu jeho sťažnosti vyplýva, že namieta porušenie práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru.

Sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodňuje tým, že krajský súd zmenil právnu kvalifikáciu skutku v jeho neprospech napriek tomu, že prokurátor nepodal odvolanie v jeho neprospech, teda porušil zásadu zákazu *reformatio in peius* a v nadväznosti na to zároveň došlo podľa sťažovateľa aj k porušeniu jeho práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru, pretože krajský súd mu neumožnil (sťažovateľ bol zastúpený obhajcom, pozn.) vyjadriť sa k zmene právnej kvalifikácie skutkov a neposkytol mu ani čas na prípravu obhajoby. Sťažovateľ nesúhlasí s uloženým trestom odňatia slobody a zastáva názor, že vzhľadom na dĺžku trestného konania, ktoré bolo proti nemu vedené, mu mal byť uložený podmienený trest.

Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením odmietol.

Ústavný súd, riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti v nadväznosti na rozhodovaciu činnosť ESLP (m. m. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54), rešpektujúc aj vlastnú rozhodovaciu činnosť, uvádza, že v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (m. m. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010, IV. ÚS 394/2013). Ústavný súd preto v tomto prípade považoval lehotu na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu za zachovanú.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). Ústavný súd preto v zásade nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (IV. ÚS 287/04). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Z týchto hľadísk ústavný súd pristúpil aj k preskúmaniu napadnutého rozsudku krajského súdu.

Krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 v znení zákona č. 485/2001 Z. z. a z pokračovacieho trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ sa na verejné zasadnutie odvolacieho súdu nedostavil napriek tomu, že naň bol riadne a včas predvolaný, svoju neprítomnosť však ospravedlnil písomným podaním, v ktorom zároveň požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti. Krajský súd po zistení, že sú splnené podmienky podľa § 293 ods. 7 Trestného poriadku, vykonal verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti. Z rozsudku krajského súdu tiež vyplýva, že na verejnom zasadnutí bol prítomný obhajca sťažovateľa. Podľa názoru krajského súdu bolo v konaní zadovážených dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité jednak pre trestné stíhanie sťažovateľa a následne aj pre jeho odsúdenie. Orgány činné v trestnom konaní, ale aj okresný súd postupovali pri vykonávaní dôkazov podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, pričom okresný súd sa nedopustil ani žiadnych podstatných chýb v zmysle § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Okresný súd podľa názoru krajského súdu svoje rozhodnutie aj primeraným spôsobom odôvodnil. Krajský súd však nesúhlasil s právnym posúdením konania sťažovateľa okresným súdom. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol: *„Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného k bodu 1/ rozsudku týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia jeho konania, krajský súd sa s nimi stotožňuje. V tejto súvislosti poukazuje na podpísané kúpne zmluvy medzi obžalovaným a poškodenou spoločnosťou, z ktorých vyplýva, že úlohou obžalovaného bolo dodať tovar v zmysle kúpnej zmluvy. Z tohto dôvodu preto nakladanie obžalovaného s peňažnou hotovosťou poukázanou obžalovanému zo strany poškodenej spoločnosti nemohlo byť nakladaním s cudzou vecou, pretože poskytnutím kúpnej ceny zo strany kupujúceho došlo k prechodu vlastníckeho práva. Konaním obžalovaného však došlo k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 odsek 1, odsek 5 Trestného zákona účinného do 01. 01. 2006. Pokiaľ ide o konštatovanie zavinenia obžalovaného, krajský súd poukazuje na právne úvahy súdu I. stupňa, ku ktorým dodáva nasledovné: obžalovaný svojím konaním už pri uzatváraní kúpnej zmluvy z 10. 04. 1996 uvádzal*

poškodenú spoločnosť do omylu a to tým, že už v tom čase konal s vedomím, že dohodnutý tovar nezabezpečí, resp. pre prípad, že by sa mu tento tovar nepodarilo zabezpečiť, bol s týmto uzročený. Krajský súd k uvedenému záveru dospel vyhodnotením vykonaných dôkazov a vyhodnotením konania obžalovaného. Obžalovaný za finančnú hotovosť poskytnutú poškodenými mal naložiť tak, ako mu to ukladala kúpna zmluva z 10. 04. 1996 a teda mal poškodenej spoločnosti dodať umelé hnojivá vo výške 40.000.000,- Sk. Obžalovaný však okrem jedného jednania so svedkom [REDACTED] žiadne hnojivá nezabezpečil a to ani po tom, čo už mal peniaze poskytnuté poškodenými k dispozícii, hoci z výpovede svedka [REDACTED] vyplýva, že takúto možnosť mu tento svedok ponúkol a s týmto svedkom prerušil kontakty, resp. ohľadne kúpy hnojív sa mu už neozval. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žiadna iná aktivita vo vzťahu k zabezpečeniu tovaru zo strany obžalovaného vyvinutá nebola. Ba naopak, už dva dni po poskytnutí peňazí sa obžalovaný dodatkom ku kúpnej zmluve snažil zabezpečiť použitie kúpnej ceny na iný účel a to z odôvodnením za účelom vytvorenia prostriedkov ako úhrady vzniknutej škody. Zo znenia tohto dodatku vyplýva, že zaplatenie kúpnej ceny s 3-mesačným oneskorením mu spôsobilo ťažkosti pri plnení predmetnej zmluvy. Krajský súd v tejto súvislosti opätovne poukazuje na výpoveď svedka [REDACTED] že to bol práve obžalovaný, ktorý s ním nekomunikoval ohľadne zabezpečenia hnojív, obsah dodatku ku kúpnej zmluve je značne vágny a z vykonaného dokazovania vyplýva, že pri zabezpečení tovaru za poskytnutú kúpnu cenu obžalovaný nemal žiadne problémy a žiadne škody pri realizácii tohto obchodu nehrozili. Taktiež krajský súd poukazuje na to, že obžalovaný peniaze poskytnuté poškodeným sčasti vložil do vysokorizikového obchodu bez toho, aby v prípade, keď peniaze nebude môcť vrátiť, vzniknutú škodu mohol eventuálne nahradiť z iných prostriedkov. Obžalovaný však toto urobiť nemohol, nakoľko sám nedosahoval relevantné príjmy, aby mohol prípadnú škodu, ku ktorej vzniku napokon aj došlo, uhradiť.

Obžalovaný využil možnosť zhromaždenia peňazí pre seba tým, že mal k dispozícii pomerne vysoké množstvo finančných prostriedkov a tieto sa snažil zhodnotiť. Obžalovaný uvádzal poškodených do omylu tým, že pod zámenkou akejsi škody, ktorá ani nehrozila a ani hroziť nemohla, pretože hnojivá fakticky nezabezpečil, resp. ak ich svedok [REDACTED] zabezpečil, tomuto žiadne peniaze neposkytol a použil práve peniaze kupujúceho – poškodenej spoločnosti na vytvorenie si aj vlastného zisku, pretože iné peniaze nemal a časť

peňazí použil na splatenie osobných potrieb. O takomto úmysle obžalovaného svedčí aj jeho konanie, keď podpísal tzv. memorandum o investičných podmienkach, na základe ktorého umožnil disponovať s finančnými prostriedkami inej osobe a toto memorandum predchádzalo uzatvoreniu dodatku ku kúpnej zmluve a predchádzalo aj dňu, kedy boli peniaze obžalovanému zo strany poškodenej spoločnosti zaplatené.

Úmysel obžalovaného uviesť do omylu poškodeného tým, že mu nezabezpečí dohodnutý tovar za poskytnutú kúpnu cenu vyplýva z jeho konania tým, že dohodnutý tovar poškodenému nezabezpečil a ani sa ho žiadnym významným spôsobom, ktorý by mal za dôsledok jeho skutočné dodanie, zabezpečiť nepokúsil. Naopak, poskytnuté peniaze mal úmysel zhodnotiť pre seba a pokiaľ aj disponoval úmyslom v prípade nezabezpečenia dohodnutého tovaru poskytnuté peniaze vrátiť, peniaze použil na uskutočnenie vysokorizikového obchodu, poskytol ich cudzej osobe a konal tak s uzrozumením, že peniaze v prípade nezabezpečenia tovaru nebude môcť vrátiť, pretože nedisponoval adekvátnym množstvom finančnej hotovosti na vyrovnanie prípadne vzniknutých strát.

Krajský súd je toho názoru, že obžalovaný sa svojím konaním dopustil trestného činu podvodu podľa § 250 odsek 1, odsek 5 Trestného zákona, keď uviedol poškodenú spoločnosť do omylu a tým jej spôsobil škodu veľkého rozsahu a vzniknutý následok obžalovaný nielen spôsobil, ale tento aj zaviniť konaním v nepriamom úmysle podľa § 4 písmeno b/ Trestného zákona.“

Vo vzťahu ku konaniu sťažovateľa v bode 2 a 3 rozsudku sa krajský súd stotožnil so záverom okresného súdu o spáchaní týchto skutkov a jeho zavinenie mal krajský súd preukázané vykonanými dôkazmi.

Vo vzťahu k trestu krajský súd uviedol, že „pri ukladaní trestu prihliadol na dĺžku trestného konania a teda dĺžku času, ktorá uplynula od spáchania skutku. Primeranosť dĺžky konania je judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len súd) posudzovaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, s prihliadnutím ku kritériám zakotveným v judikatúre Súdu, akými sú zložitost' prípadu, chovanie sťažovateľa, chovanie štátnych orgánov a podobne. V žiadnom z rozhodnutí súdu nie je síce konkretizovaná dĺžka doby, ktorú je možné považovať za primeranú. Je neprijateľné zastavenie trestného stíhania

z dôvodov prieťahov v konaní, avšak neprimeranosť dĺžky trestného konania sa môže prejavíť v zmiernení trestu.

Z týchto dôvodov preto krajský súd, vzhľadom na neprimeranú dĺžku trestného konania v danej veci, keď od spáchania skutku uplynulo viac ako 10 rokov a z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že dané prieťahy nespôsobil svojim konaním obžalovaný, dospel k záveru, že uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému v rámci zákonnej výmery, t.j. 5-12 rokov by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a najmä by nesplnilo svoj účel ani z hľadiska generálnej a ani individuálnej prevencie.

Preto krajský súd pri ukladaní trestu obžalovanému postupoval podľa § 40 odsek 1, odsek 5 písmeno c/ Trestného poriadku a uložil obžalovanému trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom a to § 250 odsek 5 Trestného zákona a to v trvaní 3 roky nepodmienečne so zaradením do I. nápravnovýchovnej skupiny za splnenia podmienok uvedených v § 39 odsek 3 Trestného zákona. “.

Z príloh, ktoré sťažovateľ priložil k sťažnosti, vyplýva, že na sťažovateľa bola podaná obžaloba v bode 1 pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 5 Trestného zákona a v bode 2 a 3 pre pokračovací trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona.

Krajský súd uznal sťažovateľa za vinného v bode 1 napadnutého rozsudku zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona a v bode 2 a 3 napadnutého rozsudku zo spáchania pokračovacieho trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona.

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd síce v bode 1 rozsudku na podklade okresným súdom zisteného skutkového stavu veci zmenil právnu kvalifikáciu skutku, no v žiadnom prípade neposudzoval tento skutok podľa prísnejšej skutkovej podstaty, než pre akú bola na sťažovateľa podaná obžaloba. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu primeraným spôsobom odôvodnil, čo ho viedlo k zmene právnej kvalifikácie skutku. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že tak trestný čin sprenevery, ako aj trestný čin podvodu sú majetkovými trestnými činmi, ktoré boli zaradené do deviatej hlavy osobitnej časti

Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Z hľadiska objektívnej stránky skutkovej podstaty týchto trestných činov je rozhodujúci rozsah spôsobenej škody, pričom v predmetnej veci bolo ustálené, že sťažovateľ spôsobil škodu veľkého rozsahu. Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005 v prípade spôsobenia škody veľkého rozsahu pri oboch trestných činoch ustanovoval trestnú sadzbu v rozmedzí päť až dvanásť rokov.

Obdobne krajský súd ani skutky v bode 2 a 3 napadnutého rozsudku neposudzoval podľa prísnejšej skutkovej podstaty, než pre akú bola na sťažovateľa podaná obžaloba.

Ústavný súd zároveň poukazuje na to, že v konečnom dôsledku krajský súd rozhodol v prospech sťažovateľa, keď podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 1 a § 40 ods. 1 a 5 písm. c) Trestného zákona mu uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov.

Vzhľadom na uvedené je námietka sťažovateľa týkajúca sa toho, že krajský súd rozhodol v jeho neprospech napriek tomu, že vo veci nebolo prokurátorom podané odvolanie v jeho neprospech, nie je dôvodná a v nadväznosti na to nie je potom dôvodná ani námietka sťažovateľa, že krajský súd neumožnil sťažovateľovi, zastúpenému obhajcom, vyjadriť sa k zmene právnej kvalifikácie skutkov a neposkytol mu ani čas na prípravu obhajoby, ktorou odôvodňuje porušenie práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru, pretože za už uvedených skutočností zo strany krajského súdu nebol dôvod na postup podľa § 284 ods. 2 druhej vety Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o trest uložený sťažovateľovi, ústavný súd konštatuje, že krajský súd postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona a svoje rozhodnutie aj primeraným spôsobom odôvodnil; ústavný súd preto nevidí dôvod, aby prehodnocoval jeho závery.

Podľa § 25 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide

vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a sťažovateľom označeným základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právami podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) a c) dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto odmietol v tejto časti sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru uznesením najvyššieho súdu

K porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu malo dôjsť podľa sťažovateľa z dôvodu, že najvyšší súd pri formulovaní svojich záverov vo vzťahu k dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c), i) a k) Trestného poriadku postupoval zjavne formalisticky. Podľa jeho názoru najvyšší súd uplatnil vo veci reštriktívny výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku týkajúcich sa dôvodov dovolania a ich použiteľnosti, a nenaplnil tak svoju ústavnú povinnosť poskytnúť sťažovateľovi požadovanú súdnu ochranu. Zastáva názor, že namietané dovolacie dôvody boli naplnené a najvyšší súd mal o jeho dovolaní konať a rozhodovať na verejnom zasadnutí a zároveň mal svoje rozhodnutie riadne odôvodniť.

Najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmieta, pretože dospel k záveru, že sťažovateľom uvedené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), i) a k) Trestného poriadku neboli naplnené.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia najskôr poukázal na splnenie podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 368 ods. 1 Trestného poriadku oprávnenou osobou v súlade s § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku a na príslušnom prvostupňovom súde v zákonnej lehote podľa § 370 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na to, že konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 dohovoru, ako aj čl. 50 ods. 3 ústavy nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Podľa najvyššieho súdu len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené podmienky povinnej obhajoby. V posudzovanej veci o takýto prípad podľa najvyššieho súdu nešlo, pretože sťažovateľ bol v podstate od začatia trestného stíhania zastúpený obhajcom.

K námietke sťažovateľa, že nebola zachovaná totožnosť skutku, najvyšší súd najskôr poukázal na to, že obžalovacia zásada uvedená v § 278 ods. 1 Trestného poriadku neznamena, že medzi skutkom, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu, a skutkom uvedeným vo výroku rozsudku musí byť úplná zhoda. Podľa najvyššieho súdu „niektoré

skutočnosti môžu odpadnúť a iné naopak pribudnúť. Nesmie sa zmeniť len podstata skutku. Podstata skutku je určovaná účasťou obvineného na určitej udalosti popísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel následok porušujúci alebo ohrozujúci spoločenské záujmy chránené Trestným zákonom. Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania alebo následku. V posudzovanej veci z rozhodnutí oboch súdov vyplýva, že skutková veta ostala nezmenená...

Trestný poriadok neustanovuje súdu žiadnu lehotu na oboznámenie so zmenou právnej kvalifikácie skutku, nakoľko sa jedná stále o ten istý skutok spáchaný obvineným, avšak súd tento skutok posudzuje ako iný trestný čin než prokurátor v obžalobe.

Nezáleží na tom, či skutok chybné posudzovala obžaloba, alebo až výsledky dokazovania na verejnom zasadnutí ukázali, že skutok uvedený v obžalobe je treba posúdiť inak. Žalovaný skutok môže súd posúdiť ako iný trestný čin, než je uvedený v obžalobe, alebo za použitia inej trestnej sadzby. Ak by však súd mienil skutok posúdiť prísnejšie ako obžaloba, musel by postupovať podľa § 284 ods. 2 Trestného poriadku...

Skutočnosť, že Krajský súd v Nitre posúdil skutok pod bodom 1/ obžaloby ako trestný čin podvodu, na rozdiel od pôvodnej právnej kvalifikácie ako trestného činu sprenevery, neznamená, že došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu. Trestný čin sprenevery aj trestný čin podvodu patria medzi majetkové trestné činy a oba sú zaradené do deviatej hlavy osobitnej časti Trestného zákona. Pri oboch trestných činoch z hľadiska objektívnej stránky je rozhodujúci rozsah spôsobenej škody. V posudzovanej veci bola škoda ustálená na 35 004 600 Sk, teda išlo o škodu veľkého rozsahu. V prípade oboch trestných činov sa s ohľadom na výšku škody trestná sadzba trestu odňatia slobody pohybovala v rozmedzí od 5 do 12 rokov. Nemožno sa teda s ohľadom na vyššie uvedené stotožniť s námietkami obvineného, že trestný čin podvodu je prísnejšie trestný ako trestný čin sprenevery. V uvedenom prípade preto odlišný právny názor odvolacieho súdu na právnu kvalifikáciu žalovaného skutku oproti podanej obžalobe nevedol k sprísneniu právnej kvalifikácie konania obvineného.“. Podľa najvyššieho súdu preto dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naplnený nebol.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd najskôr zdôraznil, že jeho prieskumné oprávnenie je v zmysle tohto

ustanovenia obmedzené na právne posúdenie ustálených skutkových zistení. Pri rozhodovaní vychádza z konečného skutkového zistenia súdov prvého, eventuálne druhého stupňa a v nadväznosti na tento skutkový stav posudzuje správnosť aplikovaného hmotnoprávneho posúdenia. Poukázal tiež na to, že do tohto skutkového základu rozhodnutia napadnutého dovolaním môže zasiahnuť len celkom výnimočne, pokiaľ to odôvodňuje extrémny rozpor medzi skutkovými zisteniami súdov a vykonanými dôkazmi.

Podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd správne rozhodol, „*keď právne kvalifikoval konanie obvineného v bode 1/ rozsudku ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona. Naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi omylom určitej osoby (resp. neznalosti všetkých podstatných skutočností) a jej uskutočnenou majetkovou dispozíciou a ďalej príčinnú súvislosť medzi touto dispozíciou na jednej strane a škodou na cudzom majetku a obohatením páchatel'a alebo inej osoby na strane druhej. Je nepochybné, že obvinený [REDAKOVANÉ] uviedol do omylu poškodenú spoločnosť [REDAKOVANÉ], už pri uzatváraní kúpnej zmluvy z 10. apríla 1996, a to tým že už vtom čase konal s vedomím, že dohodnutý tovar (umelé hnojivá) nezabezpečí, resp. pre prípad, že by sa mu predmetný tovar nepodarilo zabezpečiť, bol s tým uzrozumený. V tejto súvislosti súd poukazuje na podpísané kúpne zmluvy, z ktorých vyplýva, že úlohou obvineného bolo dodať tovar v zmysle kúpnej zmluvy. Z tohto dôvodu preto nakladanie obvineného s peňažnou hotovosťou, poukázanou poškodenou spoločnosťou, nemohlo byť nakladaním s cudzou vecou, pretože poskytnutím kúpnej ceny zo strany kupujúceho došlo k prechodu vlastníckeho práva (odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu na č. l. 1694).“.*

Najvyšší súd sa vysporiadal aj námietskou sťažovateľa, že v danom prípade nešlo o trestný čin, ale o obchodnoprávny vzťah. Vyčerpávajúcim spôsobom podľa názoru ústavného súdu odôvodnil svoje závery najvyšší súd aj vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nesprávnom použití zákonov uvedených vo výrokovej časti rozsudku odvolacieho súdu, pričom uzavrel, že v danom prípade „*je pre obvineného najpriaznivejšie posúdenie jeho konania podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb., no nie v znení zákona č. 485/2001 Z. z. (ako uviedol Krajský súd v Nitre v rozsudku, sp. zn. 4 To 139/2012, z 13. júna 2013), ale*

v znení zákona č. 553/2002 Z. z. účinného do 31. augusta 2003 (teda pred zavedením asperačnej zásady).

Znamená to teda, že konanie uvedené pod bodom 1/ napadnutého rozsudku malo byť u obvineného [REDAKOVANÉ] správne kvalifikované ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona v znení zákona č. 553/2002 Z. z. účinného do 31. augusta 2003 a konanie uvedené pod bodmi 2/ a 3/ ako pokračujúci trestný čin nedovedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona v znení zákona č. 553/2002 Z. z. účinného do 31. augusta 2003, kedy celková spôsobená škoda 504 899 Sk nedosahovala už úroveň značnej škody, ako to bolo v prípade zákona účinného v čase spáchania tohto pokračovacieho trestného činu, ale iba výšku väčšej škody.

Aj napriek uvedenému zisteniu najvyšší súd ponechal druhostupňový rozsudok bezo zmeny, a to konkrétne z toho dôvodu, že spomenuté pochybenie nie je takej intenzity, že by musel byť kvôli tomu napadnutý výrok zmenený alebo zrušený (trestné sadzby sú v prípade posúdenia konania obvineného, či už podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania alebo Trestného zákona, ktorý uvádza najvyšší súd, rovnaké, avšak podľa neskoršieho zákona je spoločenská nebezpečnosť jeho činov menšia, keďže škoda veľkého rozsahu v prípade trestného činu podvodu je prekročená menej krát).“. Vzhľadom na uvedené ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nebol podľa najvyššieho súdu naplnený.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku najvyšší súd po poukázaní tak na § 9 Trestného poriadku, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatoval, že „okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a môžu odôvodniť aplikáciu § 40 ods. 1 Trestného zákona len za predpokladu, že použitie zákonom stanovenej trestnej sadzby odňatia slobody by bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Všetky tri podmienky sú ustanovené kumulatívne, a preto musia byť splnené zároveň...“

V posudzovanej veci krajský súd preto správne postupoval, keď neprímeranú dĺžku trestného konania zohľadnil pri výmere trestu odňatia slobody u obvineného [REDAKOVANÉ] a uložil mu trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej v § 250 ods. 5 Trestného zákona...“. Podľa najvyššieho súdu preto ani tento dovolací dôvod naplnený nebol.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06,), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 25/06).

Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre vo vzťahu práva účastníka konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia tiež zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru síce zaväzuje súdy, aby odôvodnili svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, t. j. aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997).

Na základe už uvedeného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom uznesení podrobne interpretoval dotknutú právnu úpravu týkajúcu sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania s prihliadnutím na sťažovateľom namietané dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), i) a k) Trestného poriadku a vo vzťahu k nej následne posúdil aj relevantnosť jeho námietok. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil svoj záver o odmietnutí odvolania sťažovateľa, v dostatočnej miere sa vysporiadal s námietkami sťažovateľa a ústavne akceptovateľným

spôsobom zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založené napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, je z ústavného hľadiska akceptovateľný a v okolnostiach danej veci nič nenasvedčuje tomu, že by ním mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom uznesení vyslovil právne závery, ktoré sťažovateľ nepovažuje za správne či dostatočné a s ktorými nesúhlasí, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto záverov, a taktiež nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor ústavného súdu svojím vlastným (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011).

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ v petite sťažnosti žiada vysloviť aj porušenie svojho práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru. Napriek svojmu právnomu zastúpeniu však sťažovateľ v sťažnosti neuviedol dôvody, pre ktoré namieta porušenie tohto svojho práva tak, ako to ustanovuje aj § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorý upravuje všeobecné náležitosti každého návrhu, o ktorom má ústavný súd konať.

V súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou (I. ÚS 63/05, II. ÚS 117/05, III. ÚS 107/06) ústavný súd uvádza, že sťažovateľ je v konaní o jeho sťažnosti pred ústavným súdom zastúpený advokátom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na

to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.

Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu v napadnutých konaniach týchto súdov a ich rozhodnutiami

Sťažovateľ v sťažnosti namieta aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu v napadnutých konaniach a ich rozhodnutiami.

Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 225/05). Ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa však podľa judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušeniu označeného základného práva, pretože konanie bolo právoplatne skončené, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Trestné konanie vedené proti sťažovateľovi okresným súdom a neskôr krajským súdom ako súdom odvolacím bolo právoplatne skončené 13. júna 2013 rozsudkom krajského súdu, ktorým krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a sám vo veci rozhodol.

Konanie vedené najvyšším súdom bolo právoplatne skončené odmietnutím dovolania sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 25/2014 z 22. apríla 2015.

Keďže sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu v napadnutých konaniach sťažnosťou doručenou ústavnému súdu až 17. septembra 2015, t. j. v čase, keď okresný súd, krajský súd, ale aj najvyšší súd už v jeho veci právoplatne rozhodli, a preto nemohli už žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvňovať priebeh napadnutých konaní ani v nich spôsobovať prietahy, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie označených práv rozhodnutím okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) nemôže dôjsť samotným rozhodnutím konkrétneho orgánu verejnej moci, ale len jeho postupom (nečinnosťou, nesprávnym postupom a podobne). Z uvedeného vyplýva, že v prípadoch, ak sťažovateľ namieta porušenie tohto práva konkrétnym rozhodnutím orgánu verejnej moci, nie jeho postupom, ústavný súd takú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (m. m. III. ÚS 258/05, III. ÚS 337/08, IV. ÚS 724/2014). Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí aj tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2016